

Het is een goede journalistieke gewoonte, een overheidspersoon in de gelegenheid te stellen, zich onder het artikel van zijn beschuldiger in hetzelfde nummer te verdedigen. Hoeveel te meer was dit noodig geweest, nu deze overheidspersoon tevens is de voorzitter van de vereeniging, wier orgaan het *Tijdschrift* is.

Elinkwijk (Ut.), 28 Januari 1923.

L. A. WESLY.

III.

Het stukje van SUERMONDT heeft mij zeer getroffen. Zeer verwonderd heeft mij ook het ontbreken van eenige nadere verklaring van collega ALDERSHOFF. Ik maak hieruit op, dat de redactie de beschuldiging van SUERMONDT niet heeft doorgezonden aan ALDERSHOFF met verzoek hierop schriftelijk (of mondeling per telefoon, indien er geen tijd meer was voor correspondentie) te antwoorden. Hij zou dan zeker *zijn* lezing van de zaak tegelijk met die van SUERMONDT gepubliceerd gezien hebben.

Wij weten allen, hoe gemakkelijk een smet, op iemand geworpen, wordt onthouden, en hoe lastig het is, zich er van te bevrijden, te meer, wanneer tusschen woord en wederwoord een week verloopt. Ik kan mij voorstellen, dat niet alle ingezonden stukken eerst aan de betrokkenen ter inzage kunnen worden gezonden. Daar echter deze zaak betreft een man van grooten invloed, zoowel in zijn functie van ambtenaar als in die van voorzitter van de Maatschappij, had dit m. i. zonder twijfel moeten geschieden.

Het komt mij dan ook onbegrijpelijk voor, dat de redactie, die altijd zoo krachtig opkomt voor alles, wat „fair play” is, in eens dit goede gebruik in de journalistiek schijnt te hebben vergeten, en daardoor aan de eene partij een geringere kans gaf dan aan de andere.

Utrecht, 28 Januari 1923.

J. P. WEFERS BETTINK.

IV.

De inzenders, die hun afkeuring te kennen geven, over het opnemen van het ingezonden stuk van SUERMONDT in ons vorig nummer, en die als hun meening uitspreken, dat de redactie in dit geval wel een beetje strengere censuur had mogen uitoefenen, hebben geen ongelijk. Inderdaad zou ik en collega SUERMONDT en collega ALDERSHOFF en den geheelen geneeskundigen stand geen ondiens hebben bewezen door het bedoelde stukje niet te plaatsen. Dat zie ik thans, helaas te laat, ook zeer duidelijk is. Toen ik het stukje ontving, op een oogenblik dat ik het zeer volhandig had en de loopjongen der drukkerij op copij stond te wachten, heeft het bij vluchtige lezing geen bijzonderen indruk op mij gemaakt en heb ik het terstond doorgezonden naar de drukkerij. En ook later bij de verbetering der drukproef is, onbegrijpelijkerwijs, de voor collega ALDERSHOFF grievende insinuatie niet tot mij doorgedrongen.

Het doet mij van harte leed, dat dit geschied is en dat ik collega ALDERSHOFF door mijn onnadenkendheid onaangenaamheden heb bezorgd, die hij voor al zijn onbaatzuchtigen arbeid ten dienste van den geneeskundigen stand zeker allerminst verdiend heeft. Ik bied hem daarvoor hier in het openbaar nogmaals mijn welgemeende verontschuldigingen aan, zooals ik dat ook reeds per brief gedaan heb. En onzen lezers en inzenders kan ik de verzekering geven, dat deze gebeurtenis voor mij een spoorslag zal zijn de ingezonden stukken in het vervolg met een nog strengere blik te bezien. Maar ook de inzenders kunnen meewerken om herhaling te voorkomen, door in hun in te zenden stukken geen voor collegae grievende of kwetsende insinuaties neer te schrijven. Want ten slotte heb niet *ik* de voor collega ALDERSHOFF kwetsende woorden geschreven.

Amsterdam, 29 Januari 1923.

P. MUNTENDAM.